Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Aksel Halcks Optegnelser

Citation: Larsen, Karl: ”Aksel Halcks Optegnelser”, i Larsen, Karl: *Aksel Halcks Optegnelser*, 1902, s. 29. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_07-shoot-idm140236447662032/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Aksel Halcks Optegnelser

De kom saa forsigtigt, som om de saà sig om, at dog endelig ingen, og næppe engang jeg selv, skulde mærke det. Alle var de undselige over deres nysgerrige Forelskelse i den tavse, ensomme, kønne Dreng, som holdt af pæne Klæder, og havde fine, velplejede Hænder i Modsætning til saa mange af hans Kammerater. Jeg pirrede deres Trang til Forventning og Spænding. Fra de paagaaende, raske, snakkesalige Drenge, hvis Initiativ de ikke havde kunnet modstaa, endte de hos mig.

Men de gjorde mig kun forlegen, saa at jeg behøvede al min Stivhed for at skjule det. Det var mig ikke muligt at blive forelsket i dem til Gengæld, og jeg vidste slet ikke, hvad jeg skulde tale med dem om ud over det rent ligegyldige, som man straks blev færdig med. Overfor en ganske enkelt kunde jeg falde hen i lidt drømmende Betragtninger, naar hun var langt borte. Men lige saa snart hun stod foran mig, smilende og opfordrende, bad jeg til, at jeg var mange Mile væk. Og fra en af dem

løb jeg ligefrem en Sommerdag ude paa Landet, da hun havde givet sig til at græde, fordi jeg ikke vilde holde af hende og saa midt i Graaden vilde kysse mig og bede mig om Forladelse, fordi hun græd.

Endnu i mit femtende Aar var jeg paa intet Punkt naaet ud af den Verden, der begrænsedes af Fader og Mindet om Moder. Jeg levede i Tilegnelse og Efterligning.

Der manglede mig det berusende første Spring ud i selvstændigt Liv. Det, man gør uden at vide af det, idet Grunden pludselig rives bort under en, og man bliver slynget hovedkulds i Vandet, ligesom en anden Hundehvalp. Først da lærer man at svømme og kende, man har Kræfter og kan kæmpe for sit Liv . . .

Jeg kom til at gøre dette Spring en Søndag Formiddag, da jeg lige havde fyldt femten Aar.

Det var en af disse Livets faa Vid-